

ZSOLTÁR

T A R I I S T V Á N

Hogyan zengjek dalt, Uram,
mikor felejttem a beszédet.
Ellenségeimet oly sokáig
távol tartottad tőlem,
meg őket nem ismerhettem,
fel ellenük nem fegyverkezhettem,
szavakkal, melyek nyílnál
sebesebbek és mérgük kígyók
mérgénél gyorsabban ölő.
Ezért üres magházak
az én gondolataim,
miket hiába ráz most
a pusztai szél keze.
Elszunnyadtam Uram,
mint katona az őrségen.
Fülledt álmaimban hagytál engem,
nehéz étkek, csábos italok,
zsíros huncutságok között.
Magamra hagytál Uram,
ahogyan magukra hagytad
a köveket a nagy hegyen,
vagy a homokot és mindenféle
porokat idelelenn.
Ha nem látjuk egymást,
magunkba hogyan láthatnánk?
Jelenlétemmel magasztallak,
melyről mást gondolnak ellenségeim
és mást a barátaim,
de te tudod, mit jelent
az én szótlán gomolygásom, Uram.